

NEJVYŠŠÍ SOUD

Mgr. Petr TOMÍČEK
vedoucí oddělení styku s veřejností

sp. zn. Zin 154/2021

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší soud jako povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále také jako „informační zákon“ anebo „SvInf“), rozhodl o žádosti **T. P.**, nar. XY, trvale bytem XY, s adresou datové schránky XY (dále jen žadatel), ze dne 4. 10. 2021, sp. zn. Zin 154/2021 (dále jen „projednávaná žádost“),

takto:

I. Podle § 15 odst. 1 v souladu s § 2 odst. 4 informačního zákona se projednávaná žádost v části požadující poskytnutí meritorního rozhodnutí ve věci sp. zn. 23 Cdo 659/2021 **odmítá**

II. Podle § 15 odst. 1 v souladu § 2 odst. 4 a § 3 odst. 3 informačního zákona se projednávaná žádost **odmítá** v části pod písm. B.

III. Podle § 15 odst. 1 v souladu s § 8a odst. 1 informačního zákona, ve spojení s čl. 6 odst. 1 NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů, dále jen „nařízení“) a dále rovněž v souladu se zákonem č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, se projednávaná žádost částečně **odmítá** tak, že v kopii usnesení o odložení vykonatelnosti č. j. 23 Cdo 659/2021-1120 nebudou poskytnuty osobní údaje dotčených osob.

Odůvodnění:

Povinný subjekt obdržel projednávanou žádost v následujícím znění (důraz doplněn):
„Ve smyslu § 4 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění „Zákon“, žádám nadepsaný Nejvyšší soud o poskytnutí informací spadajících do následujících kategorií:

A. Informace o řízení (ve smyslu spisové značky) včetně předmětných rozhodnutí (rozsudky a/nebo usnesení), u kterých tomu ustanovení Zákona nebrání, pokud taková výše nadepsaný soud eviduje, kde jako účastníci vystupují:

a. VOLNÝ, a.s. proti O2 Czech Republic a.s., přičemž v prvním stupni bylo řízení vedeno u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 41 Cm 13/2011, ve druhém stupni pak u Vrchního soudu v Praze pod sp. zn. 3 Cmo 114/2019.

B. Všechna další rozhodnutí (rozsudky a/nebo usnesení) vydaná od 3. 12. 2020 do současnosti, u kterých tomu ustanovení Zákona nebrání, ve věcech nároků z porušení práva hospodářské soutěže, včetně avšak nikoliv výlučně ve věcech nároků na náhradu škody podle zákona č. 262/2017 Sb., o náhradě škody v oblasti hospodářské soutěže (atd.), včetně rozhodnutí v procesních věcech s tímto zákonem souvisejících (např. návrh na zpřístupnění důkazů podle § 10 tohoto zákona). (dále jen „Informace“)

II. Informace prosím poskytněte formou prostých elektronických kopií rozhodnutí soudu do datové schránky žadatele ID: XY (adresa pro doručování). Vzdávám se tímto práva na jiný způsob vyřízení žádosti.“

Povinný subjekt úvodem dodává, že zvažoval, zda by stačilo projednávanou žádost vyřídit toliko poskytnutím (částečně tzv. negativních) informací. Z textu projednávané žádosti vyplývá, že si je žadatel vědom skutečnosti, že poskytnutí vybraných informací může být na základě důvodů uvedených v informačním zákoně povinným subjektem odmítnuto, pro tento případ se žadatel „vzdává práva na jiný způsob vyřízení“, který by byl odlišný od „prostého“ poskytnutí požadovaných informací. Žadatel tedy sděluje, že fakticky netrvá na vydání správního rozhodnutí. Povinný subjekt nicméně po vyhodnocení situace dospěl k závěru, že vydání předkládaného rozhodnutí je adekvátním řešením mj. i na základě skutečnosti, že žadatel nemusí být detailně obeznámen s rozhodovací praxí povinného subjektu a je tedy vhodné projednávanou žádost vypořádat v celém rozsahu.

K výroku I. rozhodnutí:

Podle § 15 odst. 1 informačního zákona „pokud povinný subjekt žádosti, byť jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, případně o odmítnutí části žádosti“.

Podle ustanovení čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny. Podle čl. 17 odst. 5 Listiny jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny **přiměřeným** způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon. Zákonem, který provádí uvedené ustanovení čl. 17 odst. 5 Listiny, je právě informační zákon. Podle § 1 informačního zákona tento zákon zpracovává příslušné předpisy Evropské unie a upravuje pravidla pro poskytování informací a dále upravuje podmínky práva svobodného přístupu k těmto informacím. Podle § 2 odst. 4 informačního zákona se „povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.“

Projednávaná žádost požaduje poskytnutí rozhodnutí ve věci sp. zn. 23 Cdo 659/2021. V rámci uvedeného řízení dosud k vydání konečného (meritorního) rozhodnutí nedošlo (proto v rámci Informačního systému Nejvyššího soudu, dále jen „ISNS“, je věc dosud vedena jako nevyřízená). Projednávaná žádost tak požaduje poskytnutí neexistujícího rozhodnutí, které nicméně bude s velkou pravděpodobností v budoucnu vydáno, jedná se tak o žádost o poskytnutí (vytvoření) budoucího rozhodnutí podle § 2 odst. 4 informačního zákona. Výjimkou z výše uvedeného (budoucí vydání rozhodnutí) je vyřízení věci tzv. JINAK, kdy Nejvyšší soud bez vydání meritorního rozhodnutí vrací věc nižšímu soudu zpravidla za účelem doplnění dalších náležitostí. – Po doplnění takových náležitostí se věc poté, co je procesní spis

opětovně postoupen Nejvyššímu soudu, projednává už pod novou, aktuálně (v souladu s rozvrhem práce) přidělenou spisovou značkou řízení.

K vyřízení věci tzv. jinak nicméně dochází zpravidla bezprostředně po nápadu věci na soud, ve lhůtě několika týdnů.

Jelikož z žádného právního předpisu nevyplývá v daném okamžiku pro povinný subjekt povinnost vést informaci v podobě, která byla specifikována v textu žádosti, a rovněž v návaznosti na argumentaci uvedenou výše, projednávanou žádost povinný subjekt vyhodnotil ve vymezené části jako požadavek na poskytnutí budoucího rozhodnutí ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona a spolu s aplikací § 15 odst. 1 informačního zákona žádost částečně odmítl.

K výroku II. rozhodnutí:

Podle § 15 odst. 1 informačního zákona „*pokud povinný subjekt žádosti, byť jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, případně o odmítnutí části žádosti*“.

Podle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny. Podle čl. 17 odst. 5 Listiny jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny **přiměřeným** způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon. Zákonem, který provádí uvedené ustanovení čl. 17 odst. 5 Listiny, je právě informační zákon. Podle § 1 informačního zákona tento zákon zpracovává příslušné předpisy Evropské unie a upravuje pravidla pro poskytování informací a dále upravuje podmínky práva svobodného přístupu k těmto informacím.

Podle § 2 odst. 4 informačního zákona se „*povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací*.“

Povinný subjekt konstatuje, že účelem této výluky je určitá míra ochrany povinných subjektů před nutností vytvářet nové informace jen pro účely zpracování odpovědi na žádost (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2012, č. j. 4 As 37/2011-93, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 8 As 9/2013-30). Pokud tedy povinný subjekt obdrží žádost o vytvoření nových informací (odborné rešerše judikatury či nových statistik) s odkazem na informační zákon, je třeba žádost podle § 2 odst. 4 téhož zákona odmítnout (tedy vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti).

Povinný subjekt dále odkazuje na ustálenou judikaturu, z níž jednoznačně vyplývá, že ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona je třeba vykládat podle jeho účelu, jímž je bránit povinné subjekty před tím, aby se na ně žadatelé v režimu uvedeného zákona obraceli s žádostmi o zaujetí stanoviska v blíže specifikované věci, provedení právního výkladu, vytvoření či obstarání nové informace ve smyslu informačního zákona (blíže srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 55/2014-33).

V případě žádostí o rešerši rozhodovací činnosti povinného subjektu navíc není ani splněna jedna z náležitostí „informace“ ve smyslu informačního zákona, kterou § 3 odst. 3 informačního zákona definuje jako „jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči...“. Viz následující závěr: „Ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona je úzce spjato s definicí informace v § 3 odst. 3 informačního zákona, tj. že jde o obsah zaznamenaný na nějakém nosiči, neboli s principem, že povinnost poskytovat informace míří do minulosti, tj. vůči skutečnostem, které již nastaly a trvají (nebo podle názoru žadatele nastat měly či mohly).“ (viz JELÍNKOVÁ, J., TUHÁČEK, M.: *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2017, 284 s., str. 24*).

Povinný subjekt dodává, že žádnou „ucelenou informaci“ vztahující se k úzce vymezené oblasti rozhodovací činnosti (k vybraným institutům a oblastem práva), kterou by mohl k projednávané žádosti bez dalšího poskytnout (tj. bez vytváření nové informace analytickou činností právníků povinného subjektu), nedisponuje. Povinný subjekt daná soudní řízení nijak blíže nesleduje a vzhledem k povaze činnosti nemá ani důvod sledovat, jelikož to není nutné pro řádný výkon zákonem svěřených pravomocí (viz dále).

Nejvyšší soud nevede speciální (a relevantní ve smyslu bezchybné) statistiky či seznamy aktuální judikatury k jednotlivým právním odvětvím a institutům, či dokonce k jednotlivým ustanovením konkrétních zákonů. Povinný subjekt nemá bohužel ani možnosti, jak požadované hodnověrné informace získat jednoduše ze své databáze například zadáním příslušného hesla. Informační systém Nejvyššího soudu (dále jen „ISNS“) sleduje a přesně vyhodnocuje jen konkrétně zadané statistické údaje podle parametrů, které jsou do něj předem naprogramovány. Jde především o údaje, jejichž sledování si vyžaduje běžná denní činnost soudu (z povahy věci tak ISNS nemusí automaticky vyhovovat požadavkům externích žadatelů). Částečnou výjimkou je pouze možnost v rámci ISNS vyznačení specializace podle dotčené (typové) právní oblasti u některých, předem vybraných „nadřazených“ oblastí práva, jejichž orientační sledování pro rozhodovací činnost Nejvyššího soudu určitý význam má. V případě projednávané žádosti se jedná o specializaci nekalá soutěž - „NEKAL.SOUT“.

Povinný subjekt extrahoval za použití jednoduchého pokynu z ISNS přílohu, kterou žadateli zasílá, přičemž tato příloha obsahuje seznam tzv. odškrtnutých řízení, napadlých od roku 2017, u nichž byla v ISNS vyznačena daná specializace. Povinný subjekt však nemůže garantovat úplnost těchto výsledků, jelikož ISNS umožňuje zapsání pouze jedné (v dané věci převažující) specializace. Protože však vnitřní informační nástroje umožňují povinnému subjektu takovéto „orientační“ vygenerování údajů o právní specializaci, není důvodu nezaslat alespoň tyto „hrubé“ údaje. Povinný subjekt tak ovšem v dané části projednávané žádosti procesně činí v rámci rozhodnutí o odmítnutí poskytnout informace, vědom si skutečnosti, že zasílané orientační informace nemusejí zcela vyčerpávat danou právní oblast a jejich poskytnutím „bez dalšího“ by tak zůstala část žádosti nevyřízená. Povinný subjekt současně nemůže (nemá žádné automatické analytické nástroje) nijak kvantifikovat, o splnění jak velké části požadavku vyplývajícího z žádosti se při zaslání „orientačních“ údajů, extrahovatelných z ISNS, jedná.

Povinný subjekt dodává, že není jeho úlohou, aby tyto výsledky dále procházel a vyhodnocoval, zda se týkají zájmové oblasti, či nikoli, v opačném případě by tato činnost nepochybně naplňovala znaky nepřiměřené zátěže, respektive vysoké přidané hodnoty nově

vytvářené informace (viz dále). Takováto další analytická práce s judikaturou je plně v rukou jednotlivých žadatelů, popř. jimi najatých osob, které mohou poskytovat právní poradenství.

K jednotlivým textům rozhodnutí (uplynula-li „ochranná lhůta“ 60 dnů od tzv. odškrtnutí věci v ISNS – opět viz níže) má veřejnost vzdálený přístup v databázi *Rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu* na webu www.nsoud.cz. Rozhodnutí nacházející se aktuálně v této ochranné době tak nejsou do uplynutí uvedené lhůty veřejně dostupná. V případě těchto rozhodnutí povinný subjekt rovněž nemůže informovat o způsobu meritorního rozhodnutí. V dalším textu odůvodnění tohoto rozhodnutí budou také nastíněny jiné možné způsoby vyhledávání (možnosti rešerše) v odkazované databázi rozhodnutí.

Povinný subjekt dodává, že datum zveřejnění konkrétního rozhodnutí (stejně jako další informace o „pohybu“ v řízení) na webu www.nsoud.cz v rámci vybraných rejstříků Nejvyššího soudu lze zpravidla zjistit na základě informací z aplikace „Infosoud“, provozované Ministerstvem spravedlnosti – konkrétně na základě v aplikaci zveřejňovaného údaje „Datum vrácení spisu“ u dovolacího řízení (odpovídá datu tzv. „odškrtnutí věci“ v ISNS), případně na základě údaje „Vrácení spisu“, který je uveden v rámci informací k prvostupňovému řízení.

Pokud ani po uplynutí uvedené „ochranné“ lhůty není na webu Nejvyššího soudu rozhodnutí pod konkrétní spisovou značkou přístupné, pak je pravděpodobné, že v dané věci nebylo vydáno žádné meritorní rozhodnutí, přičemž Nejvyšší soud tzv. JINAK vrátil věc nižšímu soudu zpravidla za účelem doplnění dalších náležitostí (dále viz vysvětlení výše).

K nutnosti dodržovat „ochrannou lhůtu“ je třeba uvést, že i po vypracování písemného vyhotovení rozhodnutí s jeho kompletním odůvodněním a vypravením rozhodnutí spolu s procesním spisem z Nejvyššího soudu (po tzv. „odškrtnutím“ věci v ISNS) je nutné trvat na zásadách spravedlivého procesu, jehož nedílnou součástí je i řádné přednostní doručení soudního rozhodnutí účastníkům (stranám) daného řízení. Je třeba si přitom uvědomit, že Nejvyšší soud rozhoduje v zásadě neveřejně.

Pokud tedy povinný subjekt obdrží žádost o poskytnutí rozhodnutí, u něhož nejsou splněny pro podmínky zveřejnění (jeho poskytnutí k informační žádosti), nezbyvá mu, než s odkazem na ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona, žádost i poté (a přesto), co byla předmětná věc tzv. „odškrtnuta“, odmítnout.

Povinný subjekt na tomto místě rekapituluje, že úplné informace požadované v předmětné části žádosti (odborná rešerše dané právní oblasti), by bylo možné získat pouze aktivní kontrolou, extrahováním a především analytickým vyhodnocením jednotlivých rozhodnutí senátů občanskoprávního a obchodního kolegia, k čemuž nepřistoupil, jelikož by to představovalo tzv. nepřiměřené úsilí. Zároveň by se přitom jednoznačně kvalitativně jednalo o vytváření nové (dosud neexistující) informace, a to specializovanou analytickou prací, nejen prostým výběrem a shromážděním dat. Na vytvoření požadované nové informace by musel pracovat specialista – právník, nejlépe se specializací na danou právní oblast.

Dále je též příhodný následující komentářový závěr (podtržení doplněno): „*Ve všech těchto případech tedy nastává specifická situace, v níž žadatel požaduje určitou informaci, která se sice pojmově vztahuje k působnosti povinného subjektu /.../, avšak v okamžiku podání*“

žádosti neexistuje, resp. neexistuje v žadatelem poptávaném stavu /.../. Požadavek /.../ tedy z velké části směřuje do budoucnosti a z jistého hlediska se tak dostává mimo režim Svlnf, neboť „neexistující informace“ nesplňuje jeden z pojmových znaků informace, jak je zákon vymezuje v § 3 odst. 3 (informací je jen údaj zaznamenaný, tudíž pro povinný subjekt existující). /.../ komentované ustanovení je tedy chápáno jako specifický důvod pro odmítnutí žádosti o informace. (FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, s. 62 - 63).

Důvodová zpráva k zákonu č. 61/2006 Sb. uvádí následující závěr (důraz doplněn):
 „Povinný subjekt je povinen poskytovat pouze ty informace, které se vztahují k jeho působnosti, a které má nebo by měl mít k dispozici. Naopak režim zákona o svobodném přístupu k informacím nestanovuje povinnost nové informace vytvářet či vyjadřovat názory povinného subjektu k určité problematice. Toto ustanovení nemá v žádném případě sloužit k nepřiměřenému zužování práva na informace, **má pouze zamezit žádostem o informace mimo sféru zákona – zvláště časté jsou v této souvislosti žádosti o právní analýzy, hodnocení či zpracování smluv a podání – k vypracovávání takových materiálů nemůže být povinný subjekt nucen na základě své informační povinnosti, neboť taková úprava by byla zcela proti původnímu smyslu tohoto institutu.**“

Citováno z: <https://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?o=4&ct=991&ct1=0>

Charakteristikou toho, co už lze označit za nepřiměřenou zátěž, kdy je třeba žádost odmítnout, na rozdíl od situace, kdy by se jednalo jen o zpracovávání velkého objemu jednoduše extrahovatelných dat, kdy má povinný subjekt žadateli informaci poskytnout, ale může jej před poskytnutím nejprve vyzvat k zaplacení úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledávání podle § 17 informačního zákona, se opakovaně zabývá komentářová literatura. V dané souvislosti se pak často objevuje definice, která za nepřiměřenou zátěž považuje jakoukoli „přidanou hodnotu“ nad rámec prostého sběru dat. Za tuto přidanou hodnotu lze jednoznačně považovat odbornou analytickou práci zaměstnanců povinného subjektu, kteří musí mít pro vytvoření požadované nové informace patřičné odborné znalosti a analytické schopnosti. To znamená, že zkoumaná data nejenom „ukládají do tabulek“, ale analyzují, resp. hodnotí či vyhodnocují různé mezní situace, jimiž může být např. posuzování, které konkrétní rozhodnutí splňuje specifické požadavky (náležitosti) dané konkrétní žádosti a které nikoli. Podrobněji např. viz: FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, bod 20, s. 73 - 74.

Z uvedeného plyne, že vedle důvodu podle § 2 odst. 4 informačního zákona – **vytvoření nové informace** (zpracování odborné rešerše judikatury), by mohl být naplněn i **tzv. faktický důvod pro odmítnutí žádosti o informace z důvodu její neexistence** („informace“ v poptávaném stavu neexistuje a žadatel se domáhá jejího vytvoření). Ke vztahu mezi „vytvářením nové informace“ a odmítnutím „neexistující informace“ uvádí komentář mj. následující (důraz doplněn): „*Druhý přístup, který v praxi převažuje, vůli žadatele pomíjí a pro podřazení žádosti režimu § 2 odst. 4 považuje za dostatečné, že žádost směřuje k poskytnutí neexistující informace, lhostejno, zda informace neexistuje, protože vůbec nebyla v minulosti vytvořena, nebo protože by ji povinný subjekt teprve měl dle mínění žadatele vytvořit. Vychází se přitom z názoru, dle něhož by pro vyhovění žádosti směřující k neexistující informaci musela být taková informace vždy vytvořena, a proto i požadavek na informaci, která ve skutečnosti neexistuje, je vždy implicitně požadavkem na vytvoření nové informace.*“ Citováno z: FUREK,

Adam, ROTHANZL, Lukáš, JIROVEC, Tomáš. Zákon o svobodném přístupu k informacím. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 64.

V případě žádosti o rešerši rozhodovací činnosti Nejvyššího soudu jsou tak zpravidla naplněny oba důvody pro odmítnutí žádosti, povinný subjekt nicméně projednávanou žádost kvalifikuje jako jednoznačnou **žádost o vytvoření nové informace** (odborné rešerše), na niž se informační povinnost nevztahuje. Povinný subjekt tak upřednostňuje výslovný zákonný důvod pro odmítnutí žádosti o vytvoření nové informace pouze pro účely vyřízení žádosti, který byl projednávanou žádostí naplněn, od „faktického“ důvodu neexistence informace.

Pro vyloučení jakýchkoli pochybností povinný subjekt na tomto místě rekapituluje, že důvodem pro odmítnutí projednávané části žádosti není „mimořádná časová náročnost“, která by byla potřebná pro zpracování příslušné odborné rešerše, nýbrž ta skutečnost, že k vytvoření požadované odborné rešerše – pouze pro účely vyřízení projednávané žádosti – by bylo (vedle podstatné časové dotace) nezbytné vyvinout nepřiměřené úsilí ve smyslu odborného vyhodnocování jednotlivých textů rozhodnutí Nejvyššího soudu a taktéž by bylo nezbytné vyvinout nepřiměřené úsilí v podobě tvůrčí činnosti při práci s vyhledavačem judikatury, který je ostatně veřejně dostupný na webu Nejvyššího soudu (k vyhledávači judikatury viz dále).

Požadovaná informace je tedy dosažitelná žadateli v tom smyslu, že je možné ji jako novou informaci vytvořit, k tomu je nicméně nutné vyvinout potřebnou odbornou činnost, kterou je již třeba na straně povinného subjektu hodnotit jako nepřiměřené úsilí. Jak povinný subjekt doložil už výše citací informačního zákona a komentářové literatury, tak se informačním zákonem stanovená informační povinnost vztahuje toliko k informacím „zaznamenaným“, tedy existujícím. V tomto ohledu jsou k předmětu projednávané žádosti sice dostupné podklady (pseudonymizované texty rozhodnutí Nejvyššího soudu), tyto podklady by bylo ale nutné pro potřeby žadatele odborně zpracovávat a výsledek popsané odborné analytické činnosti lze kvalitativně hodnotit už jako „novou“, dosud neexistující informaci, na niž se informační povinnost nevztahuje, respektive Nejvyšší soud jako povinný subjekt nemůže být informační žádostí nucen k jejímu vytvoření. V tomto ohledu povinný subjekt odkazuje na závěr odvolacího orgánu, tedy Úřadu pro ochranu osobních údajů, vyjádřený v rozhodnutí ze dne 12. 8. 2020, č. j. UOOU-03215/20-4 (podtržení doplněno): *„Žadateli lze částečně přisvědčit v tom, že „obtížné (časové) vyhledávání není, důvodem k odmítnutí žádosti.“ Nicméně povinný subjekt se v předmětném rozhodnutí neodvolává toliko na náročnost vyhledávání požadované informace, ale na její neexistenci.“*

Povinný subjekt tedy uzavírá, že důvodem pro odmítnutí části předmětné žádosti výrokem II. tohoto rozhodnutí není ani skutečnost, že podstatná část informací (zájmových rozhodnutí Nejvyššího soudu v dané právní oblasti jako zdrojů pro odbornou rešerši) je žadateli již dnes veřejně dostupná přes vyhledávání na webových stránkách Nejvyššího soudu.

Nejvyšší soud jako správní orgán – povinný subjekt podle informačního zákona – navíc ani nemůže poskytovat právní rady či dodatečně „vysvětlovat“ rozhodnutí senátů Nejvyššího soudu, případně vytvářet nové rešerše vybrané judikatury, pouze může jednotlivé žadatele odkázat na poskytovatele právních služeb, případně upozornit na možnosti, které nabízí webové vyhledávání v databázi zveřejněných rozhodnutí (viz dále).

Nejvyšší soud jako povinný subjekt podle informačního zákona nemůže zasahovat do rozhodovací činnosti soudců, případně nahrazovat činnost osob způsobilých k poskytování právních rad. Pokud by tedy správa Nejvyššího soudu, která je příslušná k vyřizování žádostí podle informačního zákona, odpověděla na dotazy týkající se rozhodovací činnosti Nejvyššího soudu (či jiných soudů) či výkladu právních norem nebo na dotazy k právní kvalifikaci určitého jednání, případně by vytvářela odborné rešerše konkrétní oblasti rozhodovací činnosti (využitelné např. pro posouzení přípustnosti civilního dovolání), nepřípustně by tím zasáhla do nezávislého soudního rozhodování, neboť k zodpovězení těchto otázek je v rámci Nejvyššího soudu oprávněno pouze to rozhodovací těleso (např. senát), které je podle rozvrhu práce příslušné k rozhodování konkrétní věci spadajících do jurisdikce Nejvyššího soudu. Je tedy třeba znovu zrekapitulovat, že Nejvyšší soud jako povinný subjekt podle informačního zákona není kompetentní osobou k poskytování právních rad či vytváření nových informací v podobě odborných rešerší judikatury.

Prostřednictvím žádosti o informace podle informačního zákona není možné tak se u povinného subjektu domoci poskytnutí právní rady či vytvoření nové (odborné) informace. Nejvyšší soud nemůže jako vrcholný orgán moci soudní poskytovat právní rady či doporučení k postupu v soudních (i jiných) řízeních. V opačném případě by mohl nepřípustně zvýhodnit jednu stranu (konkrétního) řízení na úkor strany druhé, respektive by poskytnutými právními radami (a mezi nimi jistě i analýzami judikatury) postupoval zcela mimo svoji zákonnou kompetenci a takto by de facto činností správního charakteru nahrazoval autoritativní rozhodování v rámci soudního řízení (činností správního charakteru by byl nezákonně nahrazován výkon soudních pravomocí).

Právě v případě, kdy je povinným subjektem orgán moci soudní, je „naprostá zdrženlivost“, resp. odmítání požadavku na vytvoření odborné rešerše judikatury, určitě na místě. Případná odpověď „správního“ charakteru orgánu moci soudní by mohla být ze strany žadatelů zcela nesprávně zaměněna za „autoritativní názor“ daného soudu.

Povinný subjekt je dále toho názoru, že v případě projednávané žádosti nebylo žádného prostoru k zahájení „dialogu“ se žadatelem. Povinný subjekt nemá k dispozici žádné „alternativní“ informace, které by žadateli mohl nabídnout (vyjma výpisu specializace, který žadateli zasílá). V případě projednávané žádosti nebylo žádných pochybností o tom, jaké informace jsou požadovány a jelikož jimi povinný subjekt nedisponoval, bylo na místě žádost odmítnout z důvodu jejich neexistence, respektive žadatelova přímého požadavku na jejich vytvoření (vytvoření odborné rešerše toliko pro účely vyřízení žádosti o informace).

Jelikož z žádného právního předpisu nevyplývá pro povinný subjekt povinnost vést informace v podobě vymezené projednávanou částí žádosti a rovněž v návaznosti na argumentaci uvedenou výše, projednávanou část žádosti povinný subjekt vyhodnotil jako požadavek na vytvoření nové informace ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona a taktéž s ohledem na definici uvedenou v § 3 odst. 3 informačního zákona žádost ve vymezené části ve spojení s § 15 odst. 1 téhož zákona odmítl.

Nejvyšší soud jakožto povinný subjekt musí podle § 20 odst. 4 písm. a) informačního zákona rovněž postupovat v souladu s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, tedy dbát o to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Vzhledem k tomu, že povinný subjekt již opakovaně (resp. vždy) v obdobných případech žádostí o odborné rešerše v databázi rozhodnutí vydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti, nebyl ani v tomto případě důvod se od takové praxe vyřizování požadavků podle informačního zákona odchýlit.

Ve snaze dále pomoci alespoň obecnou, tedy ne právní, radou, upozorňuje povinný subjekt na možnosti vyhledávání všech pseudonymizovaných rozhodnutí na civilním i trestním úseku Nejvyššího soudu v období přibližně od druhého pololetí roku 2001 podle klíčových slov ve veřejné databázi rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu na jeho webových stránkách www.nsoud.cz. Žadatelé si tak různé rešerše rozhodovací činnosti Nejvyššího soudu mohou v rámci Rozšířeného vyhledávání (http://www.nsoud.cz/Judikatura/ns_web.nsf/WebSpreadSearch) provádět sami anebo svěřit jiné osobě s patřičným právním vzděláním. Jako vhodný postup se pak jeví např. zadání příslušných klíčových slov (je rovněž možné zadat konkrétní právní předpis). Doporučuje se k tomu použít připojenou podrobnou a srozumitelnou Náповědu. K dispozici jsou i vybraná trestní a civilní hesla.

V rámci Rozšířeného vyhledávání je k dispozici i **fulltextové vyhledávání** (kolonka „Text rozhodnutí“), je tak možné přímo vyhledávat např. formulaci "**262/2017 Sb.**" (zobrazí se rozhodnutí sp. zn. 23 Cdo 92/2020, 23 Cdo 616/2020- I., 23 Cdo 833/2019- I. a 23 Cdo 616/2020- II., viz odkaz níže), či formulaci "**porušen* práv* hospodář* soutěž***", případně je možné do konstrukce spisové značky zadat hodnotu „Cdo“ (vyhledávání se omezí pouze na výsledky v této dovolací agendě, do výsledků vyhledávání by tak nebyla zařazena rozhodnutí sp. zn. 3 Tdo 329/2018 a sp. zn. 4 Tz 77/2002, viz odkaz níže). K použití logických operátorů viz podrobnou náповědu, která je dostupná na úvodní stránce webu www.nsoud.cz. K nejčastějším nástrojů povinný subjekt rekapituluje následující: "" slouží pro vyhledávání řetězce slov, * pro vyhledávání ve všech tvarech daného slova, AND k současnému vyhledávání více formulací). K fulltextovému vyhledávání výše uvedených formulací viz následující odkazy:

[https://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/\\$\\$WebSearch1?SearchView&Query=\(%5BARozhodnutiRT%5D%3D\(%22262%2F2017%20Sb.%22\)\)&SearchMax=1000&SearchOrder=4&Start=0&Count=15&pohled=1](https://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/$$WebSearch1?SearchView&Query=(%5BARozhodnutiRT%5D%3D(%22262%2F2017%20Sb.%22))&SearchMax=1000&SearchOrder=4&Start=0&Count=15&pohled=1)

[https://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/\\$\\$WebSearch1?SearchView&Query=\(%5BARozhodnutiRT%5D%3D\(%22poru%C5%A1en*%20pr%C3%A1v*%20hospod%C3%A1%C5%99*%20sout%C4%9B%C5%BE*%22\)\)&SearchMax=1000&SearchOrder=4&Start=0&Count=15&pohled=1](https://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/$$WebSearch1?SearchView&Query=(%5BARozhodnutiRT%5D%3D(%22poru%C5%A1en*%20pr%C3%A1v*%20hospod%C3%A1%C5%99*%20sout%C4%9B%C5%BE*%22))&SearchMax=1000&SearchOrder=4&Start=0&Count=15&pohled=1)

Případně je možné vyhledávat např. pomocí hesel „Hospodářská soutěž“ či „Nekalá soutěž“, viz následující odkazy:

[https://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/\\$\\$WebSearch1?SearchView&Query=\(%5Bheslo%5D%3D%22Hospod%C3%A1%C5%99sk%C3%A1%20sout%C4%9B%C5%BE%22\)%20AND%20%5Bkolegium%5D%3D1&SearchMax=1000&SearchOrder=4&Start=0&Count=15&pohled=1](https://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/$$WebSearch1?SearchView&Query=(%5Bheslo%5D%3D%22Hospod%C3%A1%C5%99sk%C3%A1%20sout%C4%9B%C5%BE%22)%20AND%20%5Bkolegium%5D%3D1&SearchMax=1000&SearchOrder=4&Start=0&Count=15&pohled=1)

[https://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/\\$\\$WebSearch1?SearchView&Query=\(%5Bheslo%5D%3D%22Nekal%C3%A1%20sout%C4%9B%C5%BE%22\)%20AND%20%5Bkolegium%5D%3D1&SearchMax=1000&SearchOrder=4&Start=0&Count=15&pohled=1](https://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/$$WebSearch1?SearchView&Query=(%5Bheslo%5D%3D%22Nekal%C3%A1%20sout%C4%9B%C5%BE%22)%20AND%20%5Bkolegium%5D%3D1&SearchMax=1000&SearchOrder=4&Start=0&Count=15&pohled=1)

Uvedené výsledky jsou pouze reprezentativním návodem na vyhledávání na webu Nejvyššího soudu, nikoli úplným výčtem všech zájmových rozhodnutí. Jak již povinný subjekt výše konstatoval, nemůže nahrazovat tvůrčí činnost jednotlivých žadatelů či jimi najatých poskytovatelů právních služeb a k žádostem o informace vytvářet odborné rešerše jako nové, dosud neexistující informace. Rozhodnutí, která se zobrazí na základě uvedených odkazů, tak povinný subjekt neprocházel a nekontroloval, zda a jak odpovídají původnímu zadání projednávané žádosti.

Rozhodnutí jsou v pseudonymizované podobě zveřejňována na webu www.nsoud.cz obvykle ve lhůtě 60 dnů po takzvaném „odškrtnutí“ věci v ISNS, tedy dva měsíce poté, co Nejvyšší soud odeslal své rozhodnutí, včetně odůvodnění a celého procesního spisu, k soudu (zpravidla) první instance s tím, aby tento prvoinstanční soud řádně rozhodnutí dovolacího soudu doručil všem účastníkům (stranám) řízení. Datum zveřejnění konkrétního rozhodnutí (stejně jako další informace o „pohybu“ v řízení) na webu www.nsoud.cz v rámci vybraných rejstříků Nejvyššího soudu, lze zpravidla zjistit na základě informací z aplikace „Infosoud“, provozované Ministerstvem spravedlnosti – konkrétně na základě v aplikaci zveřejňovaného údaje „Datum vrácení spisu“ u dovolacího řízení (odpovídá datu tzv. „odškrtnutí věci“ v ISNS), případně na základě údaje „Vrácení spisu“, který je uveden v rámci komplexních informací k prvostupňovému řízení.

Povinný subjekt tak závěrem konstatuje, že pro zpracování příslušné odborné rešerše, která by vyhovovala požadavkům a nárokům žádosti, jsou prostřednictvím veřejné databáze Rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu na webových stránkách www.nsoud.cz k dispozici téměř kompletní podklady i veškeré nástroje pro práci s nimi.

Povinný subjekt zcela na závěr uvádí, že ustálená rozhodovací praxe (odmítání žádostí o rešerše rozhodovací činnosti) byla potvrzena i ze strany nadřízeného (odvolacího) orgánu. K tomu viz např. rozhodnutí ze dne 12. srpna 2020, č. j. UOOU-03215/20 – 4, v němž je uvedeno mj. následující (důraz doplněn):

„Je třeba rozlišovat žádosti o prosté výtahy z databází či části dokumentů na straně jedné a žádosti o právní analýzy, hodnocení či zpracování smluv a podání, o analýzy dat z rozhodovací činnosti povinného subjektu apod. na straně druhé. Rozhodující tedy není časová náročnost shromáždění požadovaných informací (to lze promítnout do požadavku úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací podle § 17), ale to, zda postačí mechanická, jednoduchá práce se zdrojovými daty, nebo je naopak potřeba „přidaná hodnota“ překračující rámec jednoduchých úkonů. To odpovídá čl. 5 odst. 2 směrnice 2003/98/ES o opakovaném použití informací veřejného sektoru, ve znění směrnice 2013/37/EU, podle něž subjekty veřejného sektoru nejsou povinny vytvářet nebo upravovat dokumenty nebo poskytovat výtahy z dokumentů, pokud by to představovalo nepřiměřené úsilí překračující rámec jednoduché operace“ (Jelínková, J.; Tuháček, M. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer ČR, 219, 340 s. s. 29–30). Pro odlišení případů prostého mechanického vyhledání informace od situace, ve které vyhledávání překračuje rámec jednoduchých úkonů, „musí být hledáno v míře „intelektuální náročnosti“ činnosti, která by byla nutná pro přípravu odpovědi na žádost. Jinak řečeno o vytváření nové informace půjde pouze tehdy, jestliže k vytvoření odpovědi na žádost nestačí pouhé mechanické vyhledání a shromáždění údajů, které má povinný subjekt k dispozici a které jsou žadatelem poptávány, ale jestliže je nezbytné s těmito údaji provádět

další zpracování nad rámec prostého „vtělení“ do odpovědi na žádost“ (viz Furek, A.; Rothanzl, L.; Jirovec, T. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, 1256 s. s. 21, dále též rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 141/2011-67, č. j. 8 As 9/2013-30 nebo č. j. 3 As 115/2014-29).

Úřad konstatuje, že povinný subjekt nemá zákonnou povinnost vést speciální statistiky či seznamy o žadatelem požadovaných řízeních o náhradách škody insolvenčních správců v rámci své rozhodovací činnosti a musel by je pouze pro potřeby žadatelovy žádosti vytvořit. Informační systém povinného subjektu slouží pouze k běžné každodenní agendě soudu, tj. povinný subjekt jej používá ke svým interním potřebám.“

K výroku III. rozhodnutí:

Podle § 15 odst. 1 informačního zákona „pokud povinný subjekt žádosti, byť jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, případně o odmítnutí části žádosti“.

Na národní úrovni se zákonnosti zpracování osobních údajů věnuje § 5 a násl. zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů:

„Správce je oprávněn zpracovávat osobní údaje, pokud je to nezbytné pro splnění:

- a) povinnosti, která je správci uložena právním předpisem, nebo
- b) úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je správce pověřen.“

Podle čl. 4 odst. 1 nařízení se osobními údaji rozumí „veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen „subjekt údajů“); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby“.

Podle § 4 odst. 2 nařízení je zpracováním osobních údajů „jakákoliv operace nebo soubor operací s osobními údaji nebo soubory osobních údajů, který je prováděn pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů, jako je shromáždění, zaznamenání, uspořádání, strukturování, uložení, přizpůsobení nebo pozměnění, vyhledání, nahlédnutí, použití, zpřístupnění přenosem, šíření nebo jakékoliv jiné zpřístupnění, seřazení či zkombinování, omezení, výmaz nebo zničení“.

Nejvyšší soud nemá v daném případě (u v žádosti požadovaného rozhodnutí) od subjektů těchto údajů souhlas s předáním jiné osobě a ani nejsou splněny další podmínky stanovené čl. 6 odst. 1 nařízení, což poskytuje zákonný důvod pro částečné odmítnutí projednávané žádosti v souladu s § 8a odst. 1 informačního zákona.

Nejvyšší soud proto při vydání výroku III. předkládaného rozhodnutí upřednostnil právo na ochranu osobnosti a osobních údajů účastníků řízení, popř. třetích osob zmiňovaných v textu rozhodnutí (obecně dotčených osob), podle čl. 10 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), nad právem na informace podle čl. 17 odst. 5 Listiny. Povinný subjekt má současně za to, že tímto částečným odmítnutím projednávané žádosti nijak výrazně neomezil obsah poskytované informace.

S ohledem na výše uvedené povinný subjekt rozhodl výrokem III. předkládaného rozhodnutí tak, že projednávanou část žádosti v rozsahu osobních údajů účastníků a třetích osob, v souladu s § 8a odst. 1 informačního zákona ve spojení s § 15 odst. 1 informačního zákona, částečně odmítl a poskytuje pouze pseudonymizovanou kopii požadovaného rozhodnutí, tedy v podobě, v níž bylo požadované rozhodnutí v mezidobí zveřejněno taktéž na stránkách soudu www.nsoud.cz.

Závěrem povinný subjekt pro případné jakékoli budoucí žádosti o poskytnutí textu rozhodnutí Nejvyššího soudu dodává, že Nejvyšší soud jako povinný subjekt podle informačního zákona zásadně neposkytuje osobní údaje účastníků (stran) řízení a třetích osob, které jsou v textech rozhodnutí zmiňovány. Nejvyšší soud tak v případech, kdy je požadováno konkrétní rozhodnutí Nejvyššího soudu „bez dalšího“, musí vydat rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti, a to v rozsahu osobních údajů. Z uvedeného důvodu je žadatelům doporučováno v textu žádostí výslovně uvádět, že předmětem informační žádosti je pseudonymizovaná (dřívější terminologií anonymizovaná) verze rozhodnutí.

Poučení: Proti rozhodnutí o odmítnutí projednávané žádosti nebo její části je možné podle § 16 odst. 1 informačního zákona ve spojení s § 83 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podat odvolání, které se podává u povinného subjektu do 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí.

Poskytnutí informace podle § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona

Ke zbývajícím částem projednávané žádosti, kde nebylo poskytnutí informace částečně odmítnuto výroky I., II. a III. předkládaného rozhodnutí, poskytuje povinný subjekt požadovanou informaci formou následujícího sdělení a přílohy.

Předmětné řízení je u Nejvyššího soudu vedeno pod sp. zn. 23 Cdo 659/2021. Dané řízení u Nejvyššího soudu nebylo dosud ukončeno, u uvedené spisové značky v aplikaci Infosoud vyznačena pouze informace o nápadu věci na Nejvyšší soud a o odložení vykonatelnosti, blíže viz následující odkaz:

<https://infosoud.justice.cz/InfoSoud/public/search.do?typSoudu=ns&cisloSenatu=23&druhVec=cdo&bcVec=659&rocnik=2021&spamQuestion=23&agendaNc=CIVIL&backPage=..%2Fpublic%2Fsearch.jsp>

Až dojde ke změně v řízení (např. by došlo k vydání rozhodnutí), bude tato informace automaticky převzata z ISNS a zveřejněna v aplikaci Infosoud. K uvedenému importu informací z ISNS do aplikace Infosoud dochází automaticky ve lhůtě do 24 hodin od okamžiku zapsání příslušného údaje (například změny stavu věci na „vyřízena“) do ISNS.

Na dovolací řízení u Nejvyššího soudu v rámci aplikace Infosoud se lze doslova „prokliknout“ přes informace k odvolacímu řízení u Vrchního soudu v Praze pod sp. zn. 3 Cmo 114/2019, blíže viz následující odkazy:

<https://infosoud.justice.cz/InfoSoud/public/search.do?type=spzn&typSoudu=os&krajOrg=VSPHAAB&org=&cisloSenatu=3&druhVec=Cmo&bcVec=114&rocnik=2019&spamQuestion=23&agendaNc=CIVIL>

https://infosoud.justice.cz/InfoSoud/public/list.do?druhVec=CMO&rocnik=2019&cisloSenatu=3&bcVec=114&kraj=VSPHAAB&org=VSPHAAB&poradiUdalosti=1&cisloSenatuLabel=3&typSoudu=os&agendaNc=CIVIL&druhUdalosti=DOVOL_RIZ&idUdalosti=null&druhVecId=CDO&rocnikId=2021&cisloSenatuId=0&bcVecId=659&orgId=NSJIMBM

Usnesení o odložení vykonatelnosti, č. j. 23 Cdo 659/2021-1120, které povinný subjekt žadateli poskytuje v pseudonymizované podobě v příloze, je v této pseudonymizované podobě veřejně dostupné přímo na webu Nejvyššího soudu pod sp. značkou řízení, případně přímo z odkazu:

https://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/F0FD408BF00D89E0C1258718002EAC5B?openDocument&Highlight=0,

Jelikož bylo projednávanou žádostí požadováno poskytnutí „plného“ rozhodnutí (tedy včetně v něm obsažených osobních údajů), musel povinný subjekt výrokem III. rozhodnout o částečném odmítnutí projednávané žádosti (odmítnout žádost v rozsahu osobních údajů).

Poučení: Proti způsobu vyřízení žádosti v části, kde jsou poskytovány informace, je možné podle § 16a odst. 1 informačního zákona podat stížnost do 30 dnů od doručení poskytovaných informací. Stížnost se podává přímo k povinnému subjektu, který řízení o poskytnutí informace vedl v prvním stupni.

V Brně dne 19. 10. 2021

L. S.

Mgr. Petr Tomíček
vedoucí oddělení styku s veřejností
pověřený vyřizováním žádostí podle informačního zákona

Příloha (elektronická): Rozhodnutí 23 Cdo 659_2021.pdf

Příloha (elektronická): Specializace nekalá soutěž od roku 2017.pdf